อาตมาภาพ พระอาจารย์ศักย์ศรณ์ ปภัสสรจิตโต จะขอเล่าเรื่องราวความเป็นมาในการสร้างพระธรรมราชาโพธิสัตว์ ให้เหล่าพุทธศาสนิกชนได้สดับตรับฟังดังนี้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ พระแม่เจ้าจามเทวี และเทพเทวดาผู้ดูแลองค์พระธาตุและวัดวาอารามที่ได้ทรงสร้างขึ้นไว้ในพระพุทธศาสนาเพื่อการบำเพ็ญสร้างสมบารมีในสมัยอาณาจักรหริภุญไชย ได้มาเข้านิมิต ให้อาตมาภาพมาดูวัดวาอารามและองค์พระธาตุเจดีย์ที่ทรุดโทรม จนเกือบเป็นซากปรักหักพัง ณ เมืองฮอด ซึ่งในอดีตกาลนั้นชาวเมืองฮอดตั้งถิ่นฐานพำนักอยู่ที่เมืองพิสดารนครต่อมาได้ล่มสลายไปอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำในแม่น้ำปิง ได้พัดพาเอาวัดวาอารามและสิ่งปลูกสร้างจมหายไปกับกระแสน้ำมากมาย เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ข้าวยากหมากแพง ชาวเมืองทั้งหลายต้องอพยพย้ายถิ่นฐานมาอยู่ ณ สถานที่แห่งใหม่ ซึ่งเป็นเมืองฮอดในปัจจุบัน เมืองพิสดารนครจึงเป็นเมืองร้างมาเป็นเวลาประมาณ ๔๐๐ กว่าปี พระนางได้ขอให้อุทิศบุญกุศลให้แก่เทพเทวดา เจ้าที่ เจ้าทางผู้คุ้มครองดูแลพระบรมธาตุเจดีย์ด้วย เมื่ออาตมาภาพเดินทางมาถึงเมืองฮอด ก็ประจักษ์แก่สายตาว่าเป็นสถานที่ตรงตามที่เห็นในนิมิตทุกประการ

ต่อมาในวันลอยกระทง วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ พ.ศ.๒๕๕๗ โยมครูแก้ว ชนิดาภา สมฤทธิ์ ได้นิมนต์ให้อาตมาภาพมาร่วมงานกฐิน ณ โบราณสถานพระพุทธบาทนกแคว๊ะ อ.ลี้ จังหวัดลำพูน หลังจากเสร็จงานได้นิมนต์ให้อาตมาภาพเดินทางไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และอุทิศบุญกุศลให้เหล่าเทพเทวดาที่ปกปักรักษาตามสถานที่ต่างๆ ในเมืองฮอด ร่วมกับคณะสายบุญ และในวันนั้นอาตมาภาพก็ได้รับนิมนต์จากพระแม่เจ้าจามเทวีและเหล่าเทพเทวดาให้รับเป็นประธานในการดำเนินการสร้างพระธรรมราชาปางสมาธิหน้าตัก ๓๙ นิ้วด้วยพระเมตตาและแรงศรัทธาอันแรงกล้าต่อพระพุทธศาสนาของพระแม่เจ้าจามเทวี ได้ทรงประทานรูปหล่อองค์พระธรรมราชาจำนวนหนึ่งโดยอัศจรรย์ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นให้อาตมาภาพเกิดแรงบันดาลใจในการจัดสร้างองค์พระธรรมราชา เพื่อการทำนุบำรุงและสืบทอดพระพุทธศาสนาด้วยเจตนารมณ์อันแน่วแน่ โดยมีดำริว่าเมื่อจัดสร้างแล้วเสร็จให้นำไปประดิษฐานไว้บนสถานที่อันเป็นภูเขาสูง ในที่ซึ่งเหล่าเทพเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวงสามารถขึ้นไปกราบไหว้สักการะบูชาได้โดยสะดวก อันจะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจและปกป้องเหตุร้าย เพศภัยที่จะพึงบังเกิดในแผ่นดินของพระแม่เจ้าจามเทวีที่เคยปกครองเมื่อครั้งอดีตกาล

อาตมาภาพและคณะศรัทธานำโดยโยมครูแก้ว ได้ดำเนินการหาสถานที่ที่เหมาะสมตามพระประสงค์ของพระแม่เจ้าฯ โดยเลือกสถานที่บนดอยวัดพระพุทธบาทผาหนาม อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน อันเป็นวัดที่ครูบาเจ้าอภิชัยขาวปี ได้สร้างไว้ เป็นสถานที่ก่อสร้างวิหารเพื่อประดิษฐานองค์พระธรรมราชา

หลังจากนั้นได้มีคณะศรัทธาหลายหมู่หลายคณะมาร่วมดำเนินการจัดสร้างโดยพร้อมเพรียง เสมือนว่ามีเทพเทวดามาดลใจ โดยเฉพาะองค์ต้นแบบได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดร ประทานองค์พระธรรมราชาขนาด ๙ นิ้ว เป็นต้นแบบในการปั้น

แม้กระทั่งโรงหล่อ รวมถึงช่างฝีมือที่จะดำเนินการปั้นแบบและหล่อองค์พระ หลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดรท่านได้เมตตาเป็นผู้กำหนด โดยที่ช่างปั้นนี้ก็ปั้นแบบโดยไม่เคยเห็นพระองค์ที่ให้เป็นต้นแบบมาก่อนเลย แต่ก็ปั้นออกมาได้เหมือนองค์ต้นแบบทุกประการ เสมือนมีเทพเทวดามากำหนด จนกระทั่งงานจัดสร้างองค์พระธรรมราชาสำเร็จลุล่วงโดยปราศจากอุปสรรคใดๆ และใช้เวลาสร้างเพียง ๕ เดือนเท่านั้น

เมื่อการจัดสร้างแล้วเสร็จ ในวันวิสาขบูชา พุทธศักราช ๒๕๕๘ ได้มีสิ่งอัศจรรย์อันเป็นมงคลยิ่งใหญ่บังเกิดขึ้น หลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดรได้ให้เหล่าเทพเทวดา อันเชิญพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระพุทธปฐมสิขีที่ ๑, พระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จองค์ปฐมปัจเจกพุทธเจ้า, พระบรมสารีริกธาตุพระพุทธเจ้าพุทธโคดม, พระธาตุของพระศรีอริยะเมตไตรย์, พระธาตุของพระรามเจ้าโพธิสัตว์, พระธาตุของพระธรรมราชาโพธิสัตว์ พร้อมด้วยแก้วสารพัดนึกหลายองค์มาบรรจุในพระเกศของพระธรรมราชา

สิ่งอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้นต่อมา พระแม่เจ้าจามเทวีได้ประธานอัญมณีเลอค่าโดยให้เหล่าเทพเทวดานำมาให้เพื่อประดับตกแต่งองค์พระ และเหล่าพญานาคยังได้นำเพชรพญานาคมาร่วมตกแต่งองค์พระอีกด้วย

ในอนาคตกาล พระธรรมราชาโพธิสัตว์พระองค์นี้จะได้ตรัสรู้เป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ที่สาม ต่อจากพระศรีอริยเมตไตรย์ และพระรามราชา

พระธรรมราชาองค์นี้ สมเด็จองค์ปฐม และหลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดร ได้ทรงประธานนามให้ว่า

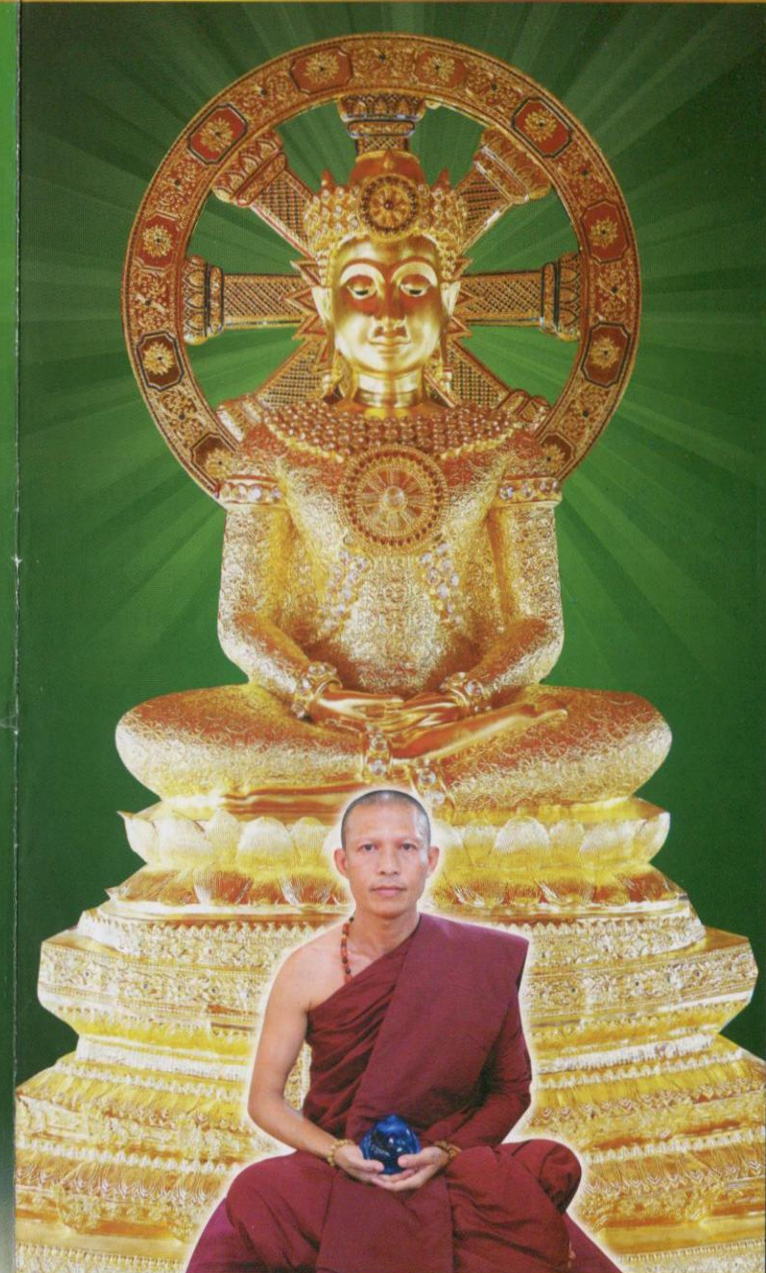
“พระธรรมราชามหาลาภ”

พร้อมให้คาถาบูชาเร่งลาภพระธรรมราชามาด้วย ดังนี้

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ธรรมัง สรณัง คัจฉามิ
สังฆัง สรณัง คัจฉามิ
นะโมพุทธายะ ธรรมะราชาโน โพธิสัตโต มหาปุญโญ
มหาลาโภ ภวัณตุ เม (สวด ๙ จบ หรือ ๑๐๘ จบ)

อาตมาภาพจึงขอเชิญชวนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้มาบำเพ็ญบุญกราบสักการบูชารอยพระพุทธบาท องค์พระธรรมราชาโพธิสัตว์ และร่วมกันปฏิบัติบูชาเพื่อดูแลสืบทอดพระพุทธศาสนา ตามพระประสงค์ของพระแม่เจ้าจามเทวี และเจตนารมณ์ของหลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดร ตลอดจนครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ให้พระพุทธศาสนามีอายุยั่งยืนสถาพรสืบต่อไป

ประวัติและความเป็นมาในการสร้าง

พระธรรมราชาโพธิสัตว์

พระอาจารย์ศักย์ศรณ์ ปภัสสรจิตโต

วัดเขาสวรรค์ตาก

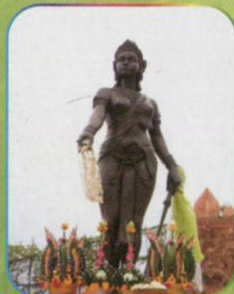
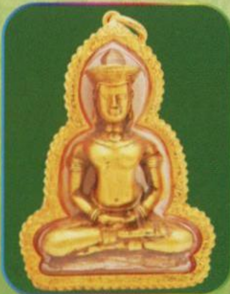
อาตมาภาพจะขอยกประวัติพระธรรมราชา เมื่อครั้งที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธโคดมได้ทรงตรัสไว้แก่เหล่าพระอัครสาวกในสมัยพุทธกาลพอเป็นสังเขปดังนี้

ลำดับนั้น พระผู้ทรงพระภาคเจ้าจึงตรัสพระสัทธรรมเทศนาแก่พระสารีบุตรสืบต่อไปว่า ในกาลเมื่อสิ้นศาสนาของพระรามเจ้าแล้ว มนุษย์ทั้งหลายในมัณฑกัปป์ก็มีอายุเรียวน้อยถอยลดลงไปพ้นจาก ๘ หมื่นปีลงมากำหนดอายุของมนุษย์ทั้งหลายในกาลครั้งนั้นได้ ๕ หมื่นปีเป็นอายุขัย แล้วพระเจ้าปเสนทิโกศลราชบรมโพธิสัตว์นี้จักได้บังเกิดเป็นพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระธรรมราชา มีพระองค์สูงได้ ๑๖ ศอก พระชนมายุยืนได้ ๕ หมื่นปีเป็นกำหนด ไม้กากะทิงเป็นพระมหาโพธิ เมื่อเสด็จพระพุทธดำเนินไปนั้น จะบังเกิดดอกบัวทองทั้งสองผุดขึ้นมาจากแผ่นดินเข้ารองรับเอาพระบาท อนึ่งจะบังเกิดดอกบัวแก้ว ๗ ประการผุดขึ้นมาจากแผ่นดินเข้ารับพระองค์ไว้ เป็นอาสนะของพระองค์เมื่อทรงนั่ง ยืน และไสยาสน์นั้นประการหนึ่งเล่า

ในพระพุทธศาสนาพระเจ้าปเสนทิโกศลสัพพัญญูผู้ประเสริฐนั้น บังเกิดมีไม้กัลปพฤกษ์ต้นหนึ่งให้สำเร็จประโยชน์เป็นเครื่องบริโภคแห่งมนุษย์ทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลายได้อาศัยซึ่งไม้กัลปพฤกษ์นั้นแล้วก็ประพฤติเลี้ยงชีวิตเป็นสุขสบาย มิได้กระทำการถากไร่ไถนาค้าขาย ด้วยพระพุทธานุภาพแห่งสมเด็จพระเจ้าปเสนทิโกศลสัพพัญญูนั้น ดูก่อนสารีบุตร พระเจ้าปเสนทิโกศลราช ได้ก่อสร้างพระบารมีทั้งหลายมาเป็นอันมากแล้ว แต่กองบารมีครั้งหนึ่งปรากฏเป็นปรมัตถบารมีอันยิ่ง จึงได้พระพุทธสมบัติเห็นเป็นดังนี้

พระองค์จึงนำมาซึ่งอดีตนิทานแห่งกองบารมี ของพระเจ้าปเสนทิโกศลราชว่า อตีเต กาเล ในกาลเมื่อครั้งพระศาสนาพระโกนาคมน์สัมมาสัมพุทธเจ้านั้น พระเจ้าปเสนทิโกศลราชได้บังเกิดเป็นมาณพผู้หนึ่ง มีนามว่า สุทฺทมาณพ ไปรักษาสระบัวอยู่แห่งหนึ่ง แล้วเก็บเอาดอกบัวนั้นมาวันละสองดอกเอามาขายเลี้ยงชีวิตทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่ง สุทฺทมาณพไปเก็บดอกบัวมาสองดอก เดินมาตามมรรคาเพื่อว่าจะขายดอกบัวนั้น

ในกาลนั้นเป็นเวลาเช้า สมเด็จพระโกนาคมน์สัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จพระพุทธดำเนินไปเที่ยวโคจรบิณฑบาต ทอดพระเนตรเห็นสุทฺทมาณพ พระองค์พิจารณาเห็นในขณะนั้น ก็ทรงทราบด้วยพระญาณว่า สุทฺทมาณพผู้นี้เป็นวงศ์แห่งสมเด็จพระพุทธเจ้า ได้บำเพ็ญพระบารมีมามากอยู่แล้ว จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัพพัญญูสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาล

บัดนี้ควรพระตถาคตจะให้พยากรณ์ทำนายแก่สุทฺทมาณพในท่ามกลางมหาชนเถิด ทรงพระจินตนาดังนี้แล้วก็เกิดโสมนัสจิตต์อันประกอบกับพระญาณ แย้มพระโอษฐ์อันงาม ทรงพระสรวลในดวงพระพักตร์ สุทฺทมาณพเห็นสมเด็จพระสัพพัญญูเจ้าเบิกบานแย้มพระโอษฐ์ดังนั้น จึงกระทำนมัสการกราบทูลถามว่า ข้าแต่พระโลกนาถผู้ประเสริฐ ข้าพระบาทนี้มิใช่ญาติวงศ์พงศ์ตระกูลของพระผู้ทรงพระภาคเจ้า อนึ่งเล่าจะได้เป็นมิตรสหาย วิสาสะคุ้นเคยกันกับพระองค์มาก็หามิได้ ด้วยเหตุประการใดฤา พระองค์ทอดพระเนตรแล้วจึงแย้มพระโอษฐ์ดังนี้

สมเด็จพระสัพพัญญูเจ้าจึงมีพระพุทธฎีกาตรัสว่า ดูก่อนสุทฺทมาณพเอ๋ย ท่านหารู้ไม่หรือประการใด ตัวของท่านนี้แหละเป็นน้องของพระตถาคต ท่านร่วมบิดาร่วมมารดาเดียวกันกับพระตถาคตเป็นไรเล่า สุทฺทมาณพได้สดับพระพุทธฎีกาดังนั้น ก็ยิ่งบังเกิดความพิศวงงงงวยไป แล้วกราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระบาทนี้เป็นน้องของพระพุทธองค์ในกาลเมื่อครั้งใด

จึงทรงพยากรณ์ทำนายว่า ดูก่อน สุทฺทมาณพ เมื่อภัทรกัปป์นี้ล่วงไปแล้วช้านาน จะบังเกิดมีกัปป์อันหนึ่งชื่อว่ามัณฑกัปป์ ในมัณฑกัปป์นั้น พระพุทธเจ้าบังเกิดสองพระองค์ คือ พระรามพระองค์หนึ่งจักได้บังเกิดเป็นสมเด็จพระพุทธเจ้าก่อนท่าน และเมื่อสิ้นพระศาสนาพระรามเจ้าแล้วได้พุทธันดรหนึ่ง ตัวท่าน สุทฺทมาณพ ครั้งนั้นจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัพพัญญูสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า พระธรรมราชาผู้ประเสริฐพระองค์หนึ่ง บัดนี้พระตถาคตเป็นพระพุทธเจ้าเสียก่อนท่านแล้ว นานไปในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น ตัวท่านก็จักได้เป็นพระพุทธเจ้าเหมือนดังพระตถาคตต่อภายหลัง เหตุดังนั้น พระตถาคตจึงว่า ตัวท่านเป็นน้องของพระตถาคตฯ เมื่อสุทฺทมาณพได้สดับพระพุทธฎีกาพยากรณ์ทำนายดังนั้น ก็เกิดความปสันนาการเลื่อมใสโสมนัสเป็นที่ยิ่ง จึงดำริว่า บัดนี้มีชีวิตอยู่ด้วยมูลค่าแห่งดอกบัว ๒ ดอกเท่านี้จะได้มีสิ่งอื่นนอกจากดอกบัวหามีไม่แล้วควรตัวเราจะเสียสละชีวิต ยกดอกบัวสองดอกนี้กระทำเป็นสักการบูชาถวายสมเด็จพระพุทธเจ้าเถิดสุทฺทมาณพคิดดังนี้แล้ว ก็ก้มเศียรเกล้าลงน้อมนำดอกบัวเข้าไปถวายแก่สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้า ด้วยเจตนานั้นเป็นสิ้นสุดศรัทธาเท่านั้น สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้าจึงเสด็จขึ้นทรงนั่งในเบื้องบนแห่งดอกบัวทั้งสองนั้น ส่วนว่าสุทฺทมาณพได้เห็นพระพุทธปาฏิหาริย์ก็พิศวงว่า สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จขึ้นทรงนั่งเหนือดอกบัวนี้ ในเบื้องบนหาสิ่งจะปิดบังแสงพระอาทิตย์ไม่ จะคิดเป็นประการใดจึงจะมิให้แสงพระอาทิตย์อันร้อนมาถูกต้องพระผู้ทรงพระภาคได้สุทฺทมาณพจึงเอาไม้อ้อมาสี่ลำ กระทำเป็นเสาดาดด้วยผ้าสองผืนบังแสงพระอาทิตย์ไว้ให้สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้า ทรงนั่งอยู่ในที่นั้นประมาณสิ้นกลางวันกลางคืนยังรุ่ง แล้วกระทำปณิธานความปรารถนาว่า ข้าพระพุทธเจ้าได้ถวายดอกบัวสองดอกกับผ้าสองผืนนี้เป็นเครื่องสักการบูชาแก่พระองค์ตามยากตามมี เดชะผลทานนี้ขอให้เป็นปัจจัยได้สำเร็จแก่พระสร้อยสรรเพชุดาญาณในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญฯ ครั้งนั้น สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้า จึงตรัสพระสัทธรรมเทศนาพยากรณ์ทำนายเป็นใจความว่า ความปรารถนาของท่านที่คิดไว้ประการฉันใด จงสำเร็จแก่ท่านโดยเร็วด้วยประการฉันนั้น พระสุรสำเนียงพระสัพพัญญูเจ้าที่ตรัสว่า จงสำเร็จ นั้นดังสนั่นถึงภายใต้ที่อยู่แห่งพระยาภุชงค์นาคราช และเบื้องบนจนถึงพรหมโลก ฝูงเทพยดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ทั้งหลายได้ยินทั่วกันแล้วออกจากพิภพของตนเอง มายังสำนักพระโกนาคมน์เจ้า แล้วก็ถวายนมัสการกราบทูลถามว่า

"พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้สดับพระสุรสำเนียงของพระองค์ตรัสพระธรรมเทศนาว่าสำเร็จนั้น ด้วยเหตุผลสิ่งไรบุคคลดังฤาสำเร็จ พระพุทธเจ้าข้า"

จึงมีพระพุทธฎีกาตรัสว่าดูก่อนฝูงเทพยดาผู้เจริญ สุทฺทมาณพผู้นี้ได้ถวายดอกบัวกับผ้าแก่พระตถาคต ยังพระตถาคตให้นั่ง ได้บังแสงแดดสิ้นเวลากลางวัน ได้บังน้ำค้างสิ้นเวลาราตรียังรุ่ง มีความปรารถนาจะให้ได้พระสัพพัญญุตญาณในอนาคตกาลเบื้องหน้า พระตถาคตทำนายว่า อิจฺฉิตํ อิจฺฉิตํ จงสำเร็จตามความปรารถนาของสุทฺทมาณพเถิด ฝ่ายฝูงเทพยดามหาพรหมทั้งหลายก็กระทำสักการบูชา พากันโถมนาการด้วยองค์สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้าเป็นอันมากฯ

นี่แหละ ดูก่อนสารีบุตร เมื่อพระธรรมราชาสัพพัญญูสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้นั้น จึงบังเกิดดอกบัวทองทั้งคู่ประมาณเท่าจักรรถ ผุดขึ้นมาแต่พื้นแผ่นดินเข้ารองรับฝ่าพระบาทไว้เมื่อยกย่างไปมาทุกก้าวพระบาทนั้น ด้วยอานิสงส์ที่ได้ถวายดอกบัวแก่องค์สมเด็จพระโกนาคมน์เจ้า ที่บังเกิดมีไม้กัลปพฤกษ์นั้น ด้วยอานิสงส์ขันติอดใจของสุทฺทมาณพบรมโพธิสัตว์เมื่อพระธรรมราชาสัพพัญญูเจ้าจะทรงนั่งก็ดี ยืนก็ดี ไสยาสน์ก็ดี ณ ที่นั้นๆบังเกิดมีห้องแก้ว ๗ ประการควรจะชื่นชมยินดี ด้วยผลทานที่กระทำเพดานผ้าบังแดดและน้ำค้างถวายแก่พระโกนาคมน์เจ้า ในกาลเมื่อยังเป็นสุทฺทมาณพ เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้นั้นมีชนมายุยืนได้ ๕ หมื่นปี แล้วจึงล่วงลับดับขันธ์เข้าสู่พระปรินิพพาน